

בבית הדין האזורי לעבודה בבאר שבע

ש"ש 37124-04-15

קבוע ליום 31.5.2016

בפני כבוד השופט צבי פרנקל

בעניין:

1. יאסר עוקבי ת.ז. 24761827

ע"י ב"כ עוה"ד רחל בן-ארי (בר רב האי) ו/או משה פרזנצ'ביסקי ו/או גילת ויזל-סבן ו/או איריס גרוס ו/או עירית הוכרמן ו/או עמי האוסירר ו/או עביר אסדי ו/או יובל אדלר ו/או יעל הדני ו/או גילי שפר (יופה) ו/או ערן אלוני ו/או ארז מילנר ו/או ליאת ורנר-כהן ו/או שחר הופמן ו/או צחי פיסטל ו/או חלי דנקנר-כהן ו/או אבי גבאי ו/או סיון ורדי ו/או איתן פלוגר ו/או ענת לזר ו/או עדי ערמן ו/או אסף גופר ו/או בלה לוסטיקמן ו/או נעם סגל ניר ו/או סיגל אהרון ו/או ניבי אטיאס ו/או גלי רכבי

מרח' מעלה השחרור 15, חיפה 3328439 ;
טל: 04-8371505, פקס: 04-8370231

2. ארגון העיתונאים בישראל – הסתדרות העובדים הכללית החדשה

ע"י ב"כ עוה"ד ד"ר מורן סבוראי, אמיר בשה, גלעד זבידה ואח'
מרח' בר כוכבא (מגדל וי-טאוואר) קומה 18, בני ברק ("מתחם בסר") ;
טל: 03-7743000, פקס: 03-7743001

התובעים

- נגד -

"שבע" תקשורת בע"מ

ע"י ב"כ עוה"ד רועי פוליאק, רון דינור ואח'
מבית רובינשטיין, רח' לינקולן 20, ת"א 67134 ;
טל: 03-5617311, פקס: 03-5617312

הנתבעת

הודעה על הגשת תצהיר

בהתאם להחלטת בית הדין הנכבד מצורף בזה תצהיר עדות ראשית מטעם התובע 1 המוגש בנט המשפט, עותק כרוך ישלח לבית הדין.

לתצהיר זה מצורפת הקלטת אודיו של שיחת השימוע שהתרחשה בתאריך 7.8.2014, וכן הקלטת אודיו של שיחת השימוע מתאריך 14.8.2014, הקלטות המוזכרות בתצהיר. עקב קשיים טכניים לא צורף תמלול ההקלטות.

מתבקשת רשות בית הדין הנכבד להגיש את התמלול בתוך 14 יום.

גילת ויזל-סבן, עו"ד
ב"כ התובע 1

תצהיר

אני הח"מ, יאסר עוקבי, נושא ת.ז. מס' 24761827, לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אם לא אעשה כן אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, הנני מצהיר בזאת כדלקמן:

1. שמי ומספר תעודת זהותי מופיעים לעיל.
2. אני עושה תצהירי זה במסגרת תביעתי, סע"ש 37124-04-15 **יאסר עוקבי וארגון העיתונאים בישראל נ' שבע תקשורת בע"מ**.
3. אני תושב באר שבע, אזרח ממוצא בדווי, נשוי ואב לארבעה ילדים. התחלתי לעבוד כעיתונאי בשנת 1987, ואני חבר ארגון העיתונאים מ-2012.1.12.
4. עבדתי כעורך המקומון "שבע" (להלן: "שבע") החל משנת 2004 עד לפיטוריי בשנת 2014. קודם לכן, משנת 1987, עבדתי ככתב במקומונים שונים של באר שבע ואזור הנגב, ובהם גם "שבע". לאורך שנות עבודתי נהניתי מהערכה רבה, אישית ומקצועית, מצדם של העובדים שהייתי עורכם, עמיתיי ומנהליי.
5. כעדות להערכת מנהליי אציין בעיקר את שתי הנקודות הבאות: ראשית, את הפיכת מכתב ב"שבע" לעורכו, ואת כהונתי הארוכה בתפקיד; שנית, "שבע" הוא אחד מארבעה מקומונים של רשת המקומונים של "מעריב". בשלב מסוים הוחלט להכפיף את המקומונים לעורך ראשי אחד, ואולם הוחלט ש"שבע" יהיה חריג לכפיפות זו, ואני כעורך אהיה כפוף רק לעורך הראשי של מעריב וישראל פוסט, גולן בר-יוסף, ולא לעורכם של המקומונים האחרים.
6. כעורך המקומון, היה עליי לכוון את סדר היום של "שבע" ואת התכנים שייאספו על ידי העיתונאים, וזאת בצורה שתשמור על איזון בין הרצון להוות גורם תקשורתי משמעותי באזור באר-שבע לבין הצורך ביציבות כלכלית של העיתון. במילים אחרות, היה עליי למצוא איזון בין הפנייה המתמדת למפרסמים מקומיים ולקהלי קוראים חדשים, לבין הצורך במילוי העיתון בתוכן עיתונאי ממשי – חוקר, מבקר, נטול פניות. איזון מעין זה הוא מטבעו טעון במתח. כך למשל, בין הרצון לגייס לעיתון את פרסומי עיריית באר-שבע ועיריות ורשויות מקומיות אחרות לבין הערך העיתונאי של עבודה עיתונאית חיה ולעיתים גם נושכת על ענייני השלטון המקומי. השתדלתי מאד שהעיתונאים האחרים של שבע ואני נפעל בגדרו של האיזון הנזכר ללא שנפר את החובות האתיות המוטלות עלינו, וללא שנאבד את כבודנו המקצועי כעיתונאים.
7. המתח הנזכר, אשר קיים בכל מדיה עיתונאית פרטית אך מורגש על אחת כמה וכמה בכלי תקשורת מקומי, היה ההתמודדות היום-יומית שלי בשנים בהן הובלתי את "שבע". במהלך עשור שלם נעשתה קביעת נקודת האיזון הזו בדיאלוג חי ומתמיד ביני לבין הנהלת העיתון - העורך הראשי של מעריב ומנכ"ל רשת המקומונים של מעריב. כעורך הקפדתי לכבד ולמלא אחר ההכוונה של מוציאי העיתון ומנהליו, ובכלל זה מסמך הנחיות מפורט מטעמו של מר ירון רוזן מנכ"ל רשת המקומונים הקודם, שיצא זמן קצר לאחר כניסתו לתפקיד אשר קבע, בין היתר בחזון המקומון את תחומי הכיסוי של

שבע: "מקומון שבע יהיה המקומון המוביל והמשפיע בדרום תוך שמירה על ערכי עיתונות חופשית והרחבת הבסיס הכלכלי והקיומי שלו".

- עותק ההנחיות מצורף לתצהיר זה ומסומן 1.

8. על אף אילוצים קשים הצליח "שבע" להיות גורם משמעותי בשוק התקשורת המקומית בדרום, שעבר טלטלה קשה בתקופה זו, כולל סגירת אחד המקומונים האחרים שפעל מבאר שבע. לעניות דעתי מה שגרם למעמדו זה של "שבע", הוא ההתקשות של הצוות המקצועי ושלי על היותו רלבנטי: כזה המכסה טווח נושאים רחב יחסית הנוגעים לעיר באר שבע ולנגב הצפוני, שאר שבע היא המטרופולין שלו, ועל היותו במה להצפת נושאים גדולים וקטנים וסוגיות מהותיות שונות.

9. לכך הצטרפה גם יוזמה של מערכת "שבע", שהתקבלה על ידי רשת מעריב, להפוך את "שבע" לחינמון בפברואר 2013. במקביל לכך, הובלתי שינויים עריכתיים וחזותיים שונים.

10. ועוד נקודה. פעלנו על פי הנחיות הנהלת רשת המקומונים, ובעטיין המינון בין היקף עמודי הפרסום ב"שבע" לבין מיעוט העמודים העיתונאיים הגיע לדרגה בעייתית מאד. שוחחתי על כך עם הבעלים של רשת מעריב, מר אלי עזור, וביקשתי את מחשבתו והתערבותו, והוא אכן הורה לשנות את המינון הקיים, לטובתם של עמודי החדשות.

11. בעקבות השינויים הנזכרים, שהתרחשו בשנה וחצי שקדמו לפיטורי, גדלו מספר העמודים במקומון מ-64 עמודים בממוצע ל-116 עמודים. כמו כן מדד ה-TGI, אשר בוחן את רמת החשיפה של העיתון, עלה מ-7% חשיפה עד ל-27% ממש בסמוך למועד פיטורי.

12. פוטרתי משבע במכתב מיום 24.8.2014.

- העתק ממכתב הפיטורין מיום 24.8.2014 מצורף כנספח 2 לתצהיר.

13. שבועיים לאחר תחילת מבצע "צוק איתן", בשבועון מספר 2196 של שבע, שהתפרסם בתאריך 24.7.2014, התפרסמה כתבה שלי, בנוגע למותו של אזרח בדווי ופציעת בתו ואשתו מהתפוצצות רקטה סמוך למגוריהם בפזורה הבדואית ליד דימונה (להלן: "הכתבה"). האם/האלמנה הפצועה אושפזה לצד בתה בבי"ח סורוקה בב"ש, הצלחתי לראיין אותה בראיון בלעדי, בו היא סיפרה מעט על חייה בעת המערכה של צוק איתן, והלינה על כך שתושבי הכפרים הבדווים הלא מוכרים אינם זוכים למיגון מפני הטילים.

- הכתבה מיום 24.7.2014 מצורפת כנספח מס' 3 לתצהיר.

14. אציין, שבשבועות הסמוכים לפרסום כתבה זו פורסמו כתבות בעניינים דומים בעיתון המתחרה של שבע, "ידיעות הנגב". פרסום זה מראה את העניין הרב הקיים בנושא זה, אשר תפס גם כותרות בעיתונות הארצית.

15. בבוקר בו פורסמה הכתבה קיבלתי טלפון ממר אודי פרידמן, מנכ"ל רשת המקומונים (להלן: "פרידמן"). פרידמן הביע כעס, ונזף בי על בחירת הנושא הנזכר לכתבה.

16. סמוך לאחר שיחת הטלפון קיבלתי מייל ארוך ובו הזמנה לשימוע "בנוגע להמשך העסקה במקומון". המייל מצורף והוא מדבר בעד עצמו. אדגיש רק שתיים:

א. לא נאמר לי במייל או באופן אחר על זכויותי בהליך השימוע. למשל על הזכות להיות מיוצג בשימוע או על הזכות לקבל מידע ומסמכים מלאים טרם הליך השימוע, לרבות התיק האישי.

ב. טיעון מרכזי שהופיע כלפיי במייל הזימון לשימוע, נוגע ישירות לפרסום הכתבה הנזכרת (ההדגשות להלן מופיעות במקור):

▪ התחרות על תשומת ליבו של הקורא מחייבת קשב מדויק להלכי הרוח של הקוראים, ולבחירת נושאים מתאימה. תחושתי שאתה לוקה בכך.

להלן דוגמא מהשבוע שתמחיש את תחושתי:

- כולנו יודעים שבאר שבע נמצאת במלחמה שעוצמתה רק גברה השבוע.

תושבי העיר חיים בפחד פיזי, עם בעיות פרנסה, עם עצבים חשופים, מי כמוך יודע!!

- צריך לזכור שמדובר בשבוע בו החלה פעולה קרקעית כחלק ממלחמה לאומית.

- צריך לזכור שעיתון שבע מיועד ומופץ בקרב תושבי העיר באר שבע.

בשבוע שכזה, בחרת לכתבת המגזין הגדולה של העיתון (3 עמודים מלאים) את בעיית המיגון של הכפרים הבדואיים הלא מוכרזים ושל העיירה רהט.

להזכירך שאנחנו כותבים לתושבי העיר באר שבע שנמצאים במלחמה תחת אש יום-יומית.

האם זה נושא השבוע? בוודאות אני יכול לומר לך שבשבוע שכזה, הכתבה הזאת הסבה לנו נזק ציבורי ומסחרי.

זהו נושא ראוי אבל לא לעיתון מקומי בבאר שבע, ולא בשבוע שכזה, שבוע של מלחמות

נמשיך ונדון בע"פ".

• העתק מייל הזימון לשימוע מצורף כנספח 4 לתצהיר.

17. המייל מתייחס לכתבה כ"דוגמא", אלא שמעולם לא שמעתי קודם לכן, או לאחר מכן, על דוגמא קונקרטיה אחרת "לבעיית קשב עריכתי" המהווה בסיס להחלטה בנוגע לפיטוריי.

18. מייל ההזמנה לשימוע עוסק גם בחריגה של הכתבה מגבולותיה המוניציפאליים של העיר באר-שבע, ואולם גם תלונה זו הופיעה לראשונה במייל זה עצמו. כל המעיין בגליונות שבע, לאורך שנותיו, יראה כי שבע הציב את באר-שבע כבירת הנגב, כמטרופולין, ותפס את קוראיו כתושבי הנגב הצפוני המתעניינים במה שמתרחש ובמה שקשור לנגב.

19. מכתב השימוע פותח במילים הבאות: "בהמשך לשיחתנו הקצרה מהיום, ושיחותינו האחרונות". כתב ההגנה, בפסקה 17(ד), מדגיש שיחה שכזו מיוס 6.7.2014, טרם צוק איתן. אותה פסקה טוענת כי: "[לשיחה] קדמו שיחות חוזרות ונשנות בין השניים [פרידמן ועוקבי], במסגרתן הובעה אי שביעות רצון מתפקוד התובע כעורך".

20. למען ההבהרה, לא היו שיחות קודמות בהן הביע פרידמן חוסר שביעות רצון מתפקודי כעורך שבע. יתר על כן, אי-שביעות רצון לא הופיעה אפילו באותה שיחה שלפני צוק איתן, (אגב, שיחה זו התקיימה ב-7.7.14, ולא בתאריך שצוין בכתב ההגנה). שעליה ארחיב.

21. זמן קצר לאחר שפרידמן נכנס לתפקידו כמנכ"ל רשת המקומונים, כשנה וחצי לפני הפיטורין, מונתה מנהלת אדמיניסטרטיבית חדשה למקומון, ושמה נורית חגיג'. סמוך להגעתה החלו שמועות שהיא רוצה לגרום לסילוקי מ"שבע". קונקרטי, כחודש לפני הפגישה הנזכרת נכנסו אלי שלושת הכתבים של שבע, וסיפרו לי על שמועות שעניינם זעזועים צפויים בעיתון, שעיקרם – החלפתי.

22. ב-7.7 הגיע פרידמן לביקור שגרתי במערכת, הוא נכנס לחדרי, ואמר לי בטון רציני שהוא רוצה לדבר איתי על שינויים שיש לעשות בעיתון. קשרתי את הדברים לשמועות, ואמרתי לו, משהו בסגנון: אז נכונות השמועות ששמעת? אתה רוצה להדיח אותי? חבל שלא דיברת איתי באפריל, לפחות יכולתי לפנות למשרד החינוך. [מקצועי האחר הוא בתחום ההוראה]. פרידמן הרגיע אותי, ואמר לי "שהוא לא שם".

23. אגב, הוא חזר על עמדתו זו בפגישה השימוע הראשונה, שאותה מייד אזכיר, בה הוא אמר לי כך: "כשאתה אומר לי שיש שמועות בעיר וכולי, אני לא שם, ולא הייתי שם...".

מכל מקום, השיחה המוקדמת, של ה-7.7, הייתה קצרה ואת תכניה תיארת. אדגיש כי במשך השבועיים שחלפו מאז ועד לכתבה שקוממה אותו – על מותו של האזרח הבדווי ופציעת משפחתו – לא יזם עימי פרידמן כל שיחה נוספת. והנה מייד לאחר פרסום הכתבה הנזכרת מתרחשת שיחת הטלפון שתוארה לעיל ועמה המייל המזמן לשימוע.

24. ביום 7.8.2014 התקיימה שיחת שימוע ראשונה, ובה חזר פרידמן על הטענה לפיה הכתבה מעידה על שיקול הדעת הלקוי שלי, שבחרתי בהבלטת הנושא "הלא נכון" בעת מלחמה. כך לפי הקלטת השימוע:¹

" אודי... לקחת בכזה שבוע נושא פריפריאלי, ואני אומר לך זה אחלה נושא, הוא היה במהדורות החדשות, הוא היה בערוץ 2... זה נושא שהוא ראוי לפוסט, ראוי למעריב. אני חולק עליך... אני חושב

¹ המובא לעיל הינו תמלול חופשי של הח"מ, ככל שיהיו תיקונים קלים הנובעים מהתמלול המלא הם יובאו בפני בית הדין.

שלא שבוע כזה, או לא בבולטות הזו. שלושה עמודים מבין ה- 15 שהיו לך השקענו בחוסר המיגון המזעזע שקיים בפזורה סביב באר שבע. זה נראה לי לא מתאים. נראה אוט אוף קונטקסט...".

וכן בהמשך הדברים :

"אודי: ... אל תגיב לי, יאסר, כמה אנשים קראו את השלושה העמודים הענקיים [הכתבה]. אם ידוע לך אל תענה לי... אבל, אתה צודק, זה אג'נדה, זה חשוב, זה סיפור אמיתי. אבל האם זה הקהל? האם זאת העת? ואני אגיד לך יותר מזה, אני לא המצאתי מתח בין יהודים לערבים בישראל. אני חושב שזה קיים. אבל האם במצב של מלחמה אתה מראה דווקא אז את הבעיה הלעומתית? אולי, כן. אני לא יודע לתת לך תשובה. אולי זה נכון. יש כאן הרבה מאוד שאלות, שאני לא הייתי בוחר כמוך בסיפור כזה בכלל...".

25. מבין הנושאים והטענות שהעלה פרידמן בשימוע, הרי שבסיכום הכתוב שהוא עורך לשיחת השימוע הראשון, הוא בוחר להתעכב שוב על עניין פרסום הכתבה ועיתויה.

- העתק מסיכום השימוע שכתב פרידמן מצורף כנספח 5 לתצהיר.

26. למרות חששותיי למטה לחמי החלטתי הפעם שלא להחשות. כתבתי לו במכתב על הבעייתיות הרבה שאני מוצא בטענותיו כנגד הכתבה, שאני ראיתי בפרסומה מימוש של חובה עיתונאית כפשוטה.

- העתק מהמייל שלי, מתאריך 12.8.2014, מצורף כנספח 6 לתצהיר.

27. לאחר קבלת מכתבי, הזמין אותי פרידמן לשיחת שימוע נוספת. הוא כותב לי במייל זה, שאני מפרש את דבריו בצורה לא נכונה, ושאני לוקח דוגמא אחת והופך אותה למרכז העניין.

- העתק ממייל התשובה של פרידמן אלי מתאריך 12.8.2014 מצורף כנספח 7 לתצהיר.

28. כאמור לעיל, ולמרבה העצב, הדוגמא הנזכרת היא היחידה שפרידמן מעלה, ואותה הוא מזכיר פעם אחר פעם. מכל מקום, ביום 14.8.2014 התקיים שימוע נוסף. בשיחה זו הסביר פרידמן עד כמה הוא עצמו "שמאלני", ועד כמה אני "מנפח" טענה אחת מהטענות שיש לו כלפיי. אלא שגם בשיחה זו הוא שב להלין על כך שאני "לא מבין" ש"במדינת ישראל, בתרבות הציבורית שלה, לא מעבירים ביקורת בעת מלחמה":

"אודי: ... תראה! אתה בכל השיחות... ובכל מה שקשקשנו הן במייל והן בכתב, נותן לעניות דעתי ניתוח לא נכון של הדברים... נותן משקל יתר לסיפור של הכתבה. אני כן, אני חושב שהכתבה, הרי הכל טיימינג, הנושא הוא ראוי. הנושא ראוי, הוא נושא לאומי יותר מאשר באר שבעי, אבל על זה יש לנו מחלוקת. זה נושא, מה שאתה רוצה, באמת, אזרחים... חלקם משרתים אתה יודע, סיפרת לי

שנפצעה מישהי שאחיה היה בצבא. סיפור! אבל זה עניין של
טיימינג! טיימינג! ועל זה אנו חלוקים...

יאסר: מתי אפשר להעלות את העניין של המיגון, אם לא עכשיו
בזמן...

אודי: אז אני אגיד לך תשובה שהיא אקטואלית. למה אני הבאתי את
הדוגמה הזאת, כי נראה לי שהיא הייתה הכי חם מהתנור. היא לא
כזאת אקוטית. אני עכשיו שומע את אורי אריאל קופצים על ביבי.
בונקר, יצאנו פארש מכל העניין. גם כן, זה אותו דבר. מתי
מעבירים ביקורת? לשיטתך...

יאסר: ONLINE

אודי: במדינת ישראל, בתרבות הציבורית שלה, שלא מעבירים
ביקורת בעת מלחמה.

יאסר: זו לא ביקורת.

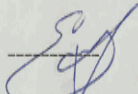
אודי: לא, אני מדבר על המדינה. לא מעבירים ביקורת בעת מלחמה.
מצד שני, לשיטתך, מתי מעבירים ביקורת אם לא בעת עשייה?
בסוף, להגיד למה לא עשיתם? ... עכשיו תגיד, דחוף את האצבע
לעין, כנס עד הסוף. למה אין אסטרטגיית יציאה מהמלחמה הזאת?
למה אין הגדרת מטרות למבצע? הכל זה טיימינג. הנושא הזה שהוא
נושא ראוי וטוב הוא דוגמה. הוא דוגמה למה שאני חושב. יכול
להיות שאנחנו חלוקים... זה לא מדע..."

29. לאחר כל אלה הודיע לי פרידמן, כאמור, על פיטוריי, זאת במכתב מיום
24.8.2014

30. חשוב לי לציין, כי לא פעלתי בניגוד להנחיות של העורך הראשי, המוציא
לאור או של המנכ"ל. שתי ההנחיות הנזכרות בשיחות השונות עם פרידמן: כי
יש להתמקד בבאר שבע בגבולותיה המוניציפאליים בלבד, וכי "לא מבקרים
את הממשלה בעת מלחמה", **נולדו בדיעבד**.

31. כיום, כשנה וחצי לאחר פיטוריי, אני מועסק ככתב במשרה חלקית בעיתון
"מעריב השבוע" / "הפוסט" / "אתר מעריב", שם אני בכוננות כמעט כל שעות
היום, כמעט כל ימות השבוע, ומשתכר שכר מינימום. אני ומשפחתי ספגנו
פגיעה כלכלית משמעותית כתוצאה מהפיטורים. בנוסף, התרחשה גם פגיעה
במעמדי המקצועי ובשמי הטוב כתוצאה מפיטורין אלו.

32. אני מאשר כי זהו שמי זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

יאסר עשקוני

אני הח"מ, שחדה אבן ברי, עו"ד, מר. 14567, מאשר בזה כי ביום 07/02/2016 התייצב בפני מר יאסר עשקוני, נושא ת.ז. 24761827, ולאחר שהוזהרתיו כי עליו לומר את האמת וכי אם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, הצהיר את הדברים לעיל ואישר זאת בחתימתו.

שחדה אבן ברי, עו"ד

1. רקע

א. **מקומון** הוא עיתון מקומי, כזה שמתמקד באירועים מקומיים או בהשפעתם של אירועים ארציים על המקום. נושאים שיפוטיים במקומון הם פוליטיקה עירונית, התנהלות העירייה, חינוך מקומי, פשיעה ושערוריות מקומיות, תכניות בינוי ופיתוח עירוניות, איכות הסביבה הקרובה וכן רכילות.

ב. מבחינה מערכתית מתמקד המקומון באירועים מקומיים, שבדרך כלל אינם זוכים לפרסום בעיתונות הארץ. **מבחינת המידעות, שהן הבסיס הכלכלי לקיומו של עיתון, מספק המקומון מענה לבעיית המחיר הגבוה של מידעות בעיתונות הארצית.** בעל הנות רהיטים מקומי שמפרסם מודעה ב"ידיעות אחרונות" נאלץ לממן במחירה גם את עלות הנייר וההפצה של עיתון המגיע לכל הארץ. המקומון מאפשר פרסום מודעות מקומיות במחירים נמוכים.

ג. החלטה מערכתית ראשונה של המקומון היא היקף הלוכליות שלו, כלומר היקף האזור שבסיקורו יעסוק ובו יופץ - האם להתמקד ברובע מסוים, בעיר מסוימת או בגוש ערים מסוים. אזור ההפצה גדול לעתים מאזור הסיקור, למשל כאשר תושבי פרורים מתעניינים גם במקומון של המטרופולין.

ד. תרבות המקומונים בישראל החלה לצמוח בערי הנגב בשנות השבעים של המאה העשרים, אז נוסדו המקומונים שבע ואחר כך כל בי באר שבע.

ה. אין ספק שהמקומון שבע היה סמן הדרך לכלל המקומונים בארץ וזרה לדוגמא ולחיקוי ע"י אחרים

ו. כיום המקומון נמצא בפרשת דרכים לאור כלל המצב הכלכלי בארץ ומתמודד בתחרות קשה מול האחרים על נתחי שוק המידעות המהווים את הבסיס הכלכלי והקיומי שלו.

ז. בנוסף לבעיות כלכליות העיתון נקלע לחוסר סדרי ניהול תקינים ומסודרים.

ח. לפני כשנע הרצבתי בעיתון על מנת לאבחן דרכי פעולה פנימיים וחינוניים על מנת לקדם את העיתון.

2. החזון

"מקומון שבע יהיה המקומון המוביל והמשפיע בדרום תוך שמירה על ערכי עיתונות חופשית והרחבת הבסיס הכלכלי והקיומי שלו"

3. התהליך

בחינת דרכי הפעלה, ניצול מצבת כח אדם, יצירת שטחי שיווק חדשים, קביעת סדרי ניהול ובדיקת מערך ההפצה.

4. תמונת מצב והמלצות:

- א. קביעת סדרי ניהול והפעלה של כלל מערכות העיתון
- ב. ניהול כח אדם.
- ג. התייצבות וסיום שעות עבודה

- ד. הגדרת תזומי סממיות של מנהלי המחלקות מול המנהל ניהול ישיבות סדורות ותיעוד הישיבות בהן יקבעו דרכי הפעלה ואו כמות דפי הדפסה
- ה. יצירת ממשק בין המחלקות
- ו. ניהול דיון רעיונות הפעלה
- ז. יצירת קשר מחודש עם לקוחות אבודים
- ח. פרויקט חובות לקוחות
- ט. יחצנות באמצעות כתבות תדמית לגיוס לקוחות
- י. התרחבות לאזורים נוספים
- יא. ארגון הסיוע
- יב. גיבוש עובדי המקומון

5. פירוט דרכי הפעלה

א. שגרת ההתנהלות:

1) ניהול כל אדם צוותי יהיה באחריות מנהלי המחלקות. כל מנהל יקיים מעקב אחר הישיבות וסיום עבודה ובאחריותו מילוי וניצול שעות הפעלה. על כל מנהל לדווח למנהל הערוך על כל הינה בהישיבות או במילוי וניצול שעות

2) פעמים בשבוע יתקיימו ישיבות:

א) יום א' שבה המנהלים יעלו נושאים הקשורים לשבוע זה מולל יעדים להשגה והעלאת רעיונות הפעלה בהם המשתתפים ידונו דעתם. כל ישיבה תתועד בפירוט. פירוטקול זה יועבר במייל או בפקס לה' א'

ב) יום ה' לאחר רוצאת המקומון בישיבה זו יסוכמו נושאים שעלו במהלך השבוע מולל הפקת לקחים כל אחד בתוכו. מהשבוע שחלה, ורעיונות לשבוע הקרוב. כל ישיבה תתועד בפרוטוקול. פרוטוקול זה יועבר במייל או בפקס לה' א'.

ג) ישיבות אלה אינם סגורים דלת למתן דיווחים וריבים ולא צפויים בכלל התחומים של המקומון העבודה בישיבה הקרובה. המתקיימת בסמוך לדריגה.

3) מערכת דיווח סדורה וכתיבה בן מנהלי המחלקות עצמן לכן המנהל וכן המקומון לכו' ת' א' תוך שימוש במיילים או מסמכים כתובים ביחס לעובדים, רעיונות, רעיונות, קבלת אישורים בגין הצעות כלשהן תכ' חייב ליתבצע ע"י תכתובת סדורה.

ב. תוכניות עבודה:

1) קביעת תוכנית סדורה מולל לוח זמנים ע"י המנהל לביקור ואו יצירת קשר עם לקוחות אבודים. כל עובד חייב לראות עצמו כיועץ של המקומון אל מול שישלו אגוד עשו. התוכנית תכלול רשימת לקוחות וחלוקת למכירות ואו סיועם מהעיון תוך קביעת זמנים מסודר לטיפול ברשימת הדיווח בתוצאת הביקור.

2) מנהלת חשבונות תמכע תוכנית סדורה לגבייה חובות תוך החייצנות עם היתעמ"ש של המקומונים לגביית חובות קשים וטיפול בחובות אבודים.

3) קביעת תוכנית סדורה לאזור דיון של מנהלי המחלקות לדרך פעולה ליחצנות באמצעות כתבות תדמית.

4) יש להכניס מראש אסטרטגיה להפעלה הערוך כנידוח דריבים כגון אידישים ביטוחניים ולהבדיל תנים או אחר.

5) יש להכניס מענה הכנת קודי הלוסי של אנשי מכירות שיצמד לרשות הערוך על מנת למנוע ירידה בתפוקת המכירות ובכלל לשיקול גיוס סיבני מכירות על מנת להרוויח מכירה לאזורים אחרים.

ג. השירי גמלין והבנת אחדות המטרה אצל כלל העובדים

- 1) תגמולים בגין מהלכים ייחודיים שהביאו רווח ירישג.
- 2) גיבוש עיבדי העיתון ואירועים חברתיים במסגרת צוותית או כללית ע"י המנכ"ל נתנו תחוזה לקדם מפגש חברתי ראשוני.

ד. סביבת עבודה:

- 1) ע"י המנכ"ל רווח הוהלט על שדרוג המחשוב וניהוג הנחיות לנהלת להכנס לפעולה בתחום זה.
- 2) נתנו הנחיות לטפל בצידוד (ג'אנק) הנמצא במערכת הן בחצר הפטיו והן בחדר הישיבות ע"י המנכ"ל
- 3) המנכ"ל הנחה לטפל במחלקת הגרפיקה וליצור סביבת עבודה נוחה ע"י העברת דלת ושבורת קור גבס.

5. חריגים

ב. התקבלה החלטה כפילוט להתרחבות העיתון לאזורים נוספים כגון נתיבות שצטויים להרחיב את הבסיס הכלכלי של העיתון.

6) פיקוח ובקרה

- א. המנהל באמצעות מנהלה חשבונות תקים פיקוח ובקרה של התייצבות עיבדי המקומון ע"י בדיקת שטון ההתייצבות וראיון מתועד של החרג.
- ב. ת"א יקיים פיקוח של בחינת נתוני הסף ותעיר את הערותיה בסמוך לקבלת הנתונים על מנת לצמצם חריגות בכל התחומים הן הכספיים והן המנהלים ביחס לעובדים או אחר.

הנהלת המקומונים

יום חתימת 14 אוגוסט 2014

לכב

מר יאסר יוספי

א.נ.

הסכם - שינוי תנאים

בהסכם להודעת המימון שחתמו על בלוי בשנת 2014 ויום 11.8.2014 ולמשך המדף הסכם אני מבקש לשנות את הדברים על הכתב:

1. בהסכם לשינוי תנאים במהלך התקופה האחרונה ובמסגרת שינוי תנאים שפרטו כי במהלך התקופה האחרונה ולאחר שהתקבל בבנק ראש את דבריו וכן את החלטות השותפים שהוצעו בשיחות אלה, המטענה להודעת כי החלטתי לסיים את העסקה בהודעה מהסוג שפרטו בפניך במהלך השיחות האלה.
2. יום העסקה יבוא לתוקפו יום 21.8.14 ויום 14.8.14 וכן חובבי כחשיך בתקופה פרטיל ומידית הפורך לבצע הפיקה מלאה תעבורת המספר משודרת למתלפך האות בכל שיודות.
3. אני מבקש להודעה כי על תקופת עבודתי בהגדרתו ומאזל כך תשלוח רבה בכל אשר תענה.

בדוכת,
שינוי תנאים בלוי
ה. סגור 5111-5599

כתבות |

שטח לא פתוח

ללא אזעקות, ללא מרחבים מוגנים ואף ללא הגנת כיפת ברזל מוצאים עצמם הבדואים בנגב חשופים למניעתן הקטלנית של הרקטות • בשבוע שעבר נהרג עודה אל-וואזי, ובתו התינוקת נפצעה קשה מפגיעת טיל, ואילו אלמנתו הצעירה מנסה להתנחם בבנה הפעוט שלא נפגע • "החדר בו ישן בני הציל את חייו", היא מספרת בדמעות, "וגם הוא מיועד להריסה"

זירת הפליה | צילום: תוכנית שטחים חשוך דרום

יאסר עוקבי

"תודה לאל שלא ביצעו עו הריסה להורי היחיד מבטון בבית שלנו, אחרת גם הבן הבכור שלי היה פצוע", אמרה חיתאם אל-וואזי, בכניסה למחלקה לטיפול נמרץ ילדים בבית החולים סורוקה, שם מאושפז בתה איה, בת שלוש חודשים, במצב קשה.

האלמנה הטרייה נראית חלשה, יושבת על כיסא גלגלים בשל פציעה קלה ברגליה. את הרגע שבו נפל הטיל באזור דימונה היא לא תשכח לעולם. צהרי שבת, הכנות אחרונות לסעודת איפטאר, לרגל הרמדאן, שאליה הוזמנו כל בני המשפחה. פתאום היא שמעה "קול מעומעם" של אזעקה מדימונה השכנה. "כאשר כל תושבי דימונה

נכנסו לחדרים ממוגנים, אנחנו התפללנו שזו שזה לא ייפול על ראשנו", מספרת חיתאם (24). היא נפצעה באורח קל מהרף נפילת הטיל. בכל ימי הלחימה, כשבעלה עודה עבד במשמרות לילה במפעל רותם בנגב, שהתה חיתאם ושני ילדיה יחיא (11.5) ואיה (3 חודשים) בבית הוריה. גם הם גרים בתוך בית מפתוח, אבל זו הרגשה של ביטחון כאשר אתה שומע אזעקה עם אחרים, היא מספרת. "בעלי שיחק עם איה בחצר, כשלידו ישבה אחותי (35) ובנה בן ה-5. לפתע שמענו אזעקה מדימונה, אומנם חלשה אבל כמו תמיד פחדתי. אמרתי לעצמי

חיתאם אל-וואזי: "הוא היה בעל טוב, עבד למחייתו ופרנס בכבוד את המשפחה. תכנננו לצאת לטיול עם הילדים בחג אל-פיטר, אבל הכפרים הבדואים הבלתי מוכרים הם שטחים פתוחים, ולא צריך לבזבז עליהם טיל יירוט"

איין לאן לברוח

חירי אלבד ואריאל דלמי

בשנת נהרג ישראלי מפגיעת רקטות החמאס, ארבעה ישראליים נוספים נפצעו, בהם תינוק שנפצע קשה. אלו מצטרפים לרשימת נערות ישראליות שנפצעו מנפילת טילים בשבוע בעבר. המשיחה לכל האזרחים שנפגעו הוא שכולם תושבי הכפרים הברואים הלא מוכרים בנגב. לאזרחים הברואים שנפגעו לא היה סיכוי להתגונן מפני הטיל שנחת בכפרם, שכן אזעקת קול לא נשמעה במקום. גם אם היו נשמעים צופרי האזעקה, הרי שמרחב מיגון ורואי שאין בממצא בכפר בו הבנייה אסורה. ואם לא די בכך, הפצועים כולם פונו ברכיבים פרטיים ולא באמבולנס.

בשנים האחרונות נחשף לא פעם מצבם של תושבי הכפרים הברואים הלא מוכרים בנגב בכלי התקשורת. 80 אלף אזרחים מתגוררים ב-34 כפרים שאינם מוכרים על ידי המדינה, ללא שירותים בסיסיים כגון חשמל, מים וכיבוי. שירותי בריאות ורווחה דלים מאוד בכפרים אלה ותשתיות בסיסיות כגון דרכי גישה ומבני ציבור כולל לא קיימים. בשנים האחרונות חוו תושבי הנגב מספר סכנים של עימותים כאשר בכל סבב כוח הלך ועלה מספר הטילים שניזרו לאזור. פיקוד העורף ומשרדי הממשלה השונים פעלו למגן את יישובי עוטף עזה ואב כי באופן חלקי, להקים מערכות התראה לפני נפילת הטילים ולבסס צוותי חירום בכל יישובי הנגב. הטילים, כפי שהוכיחה המציאות, אינם מבדילים בין יהודים וערבים, אולם המצב את הפיזית בשטח מצביעה על פערים גדולים ביכולת ההתגוננות והמוכנות למצבי חירום של כל קהילה.

מחקר שנערך על ידי יוזמת קרן אברהם לאחר מלחמת לבנון השנייה טען כי 86 אזרחים מדיישובים הערביים המוכרים בישראל אינם מוכנים לשעת חירום וסובלים ממחסור בנגישות לשירותי הצלה בסיסיים. פערים גדולים נמצאו במציאות של מקלטים ומרחבים המוגנים יכן בהקצאות תקנים של קציני ביטחון ישובים. מיותר לציין כי בכפרים הערביים-הברואים הלא מוכרים בנגב אפילו שירותים בסיסיים אלה לא קיימים.

העובדה כי בני משפחות הפצועים הביאו אותם לבית ההולים בכוחות עצמם אינה מפתיעה, בכפרים הלא מוכרים רים בנגב לא קיימים שירותי הצלה, לא אמבולנסים ולא מכוני אש, שכן לכוחות ההצלה אין כוחות או דרכי גישה בכדי להגיע לאנשים. הפינוי העצמי של הנפגעים נדרם לא פעם להתמדת מצבם ואף למותם. יש מי שישענו כי ללא פתרון כולל להכרה בכפרים הללו לא יינתן מענה גם לאתגרים אלה, אולם ניתן לעשות הרבה לשיפור המצב גם במציאות הנוכחית.

יאסר אבי רגילה הוא נהג אמבולנס המתגורר בכפר לא מוכר בנגב. את האמבולנס שלו מפעילים יחד מר"א ועמותת אניק - טכון הנגב. כאשר הוא מקבל קריאה מאחד הכפרים הוא יודע ביצור להגיע בדיוק לאדם החוקר לפינוי ולהעניק לו את הטיפול המתאים. אולם אמבול" נס אחד אינו יכול לכסות את כל שטח הנגב. אין סיבה שהמדינה לא תאמץ מודל ייחודי זה, תממן הפעלתם של עוד מספר אמבולנסים וכך תדאג להצלת חיים בכל הכפרים הלא מוכרים בנגב. אין ספק כי פתרון מוסכם למוניית הכפרים הלא מוכרים בנגב הינו הברוח. אולם על המדינה לספק שירותי חירום בצורה שווה לכל אזרחיה, צוותי חירום יישוביים, שירותי עזרה ראשונה ואמבולנסים, מיגוניות נידיות וכן סיוע במקרה של טראומה הינם זכויות בסיסיות של כל תושבי המדינה ללא קשר למקום מגוריהם.

הכותבים הם מנכ"לים משותפים של ארנון אניק - מכון הנגב הפועל לפיתוח קהילתי בחברה הברואית בנגב

כתבות |

יש ביפת ברזל שתוכל ליישם אותו, אך הוא נפל במרחק שני מטרים מפתח הבית. בעוצמת הרוף, עפתי לאחור. כעבור כמה רגעים התעוררתי, וראיתי שהכל אבק. ראיתי את עורה מתבוסס ברט. גם איה הייתה פצועה קשה. ניסתי ובנה נפצעו אף הם, הפראמדיק שפיר בוטגר, שטיפל בגני המשפחה, סיפר כי ארבעת הנפגעים הובאו למרפאה המקומית ברימנה, ושם נוספו על ידי צוותים של מר"א. מותו של האב נקבע במקום לאחר גיבוי ונותן ההיאה. בתו התניקת פצועה באורח קשה מאוד בראשה, ככל הנראה מרוף, אשתו, אחותו ובנה נפצעו אף הם באורח קל עד בינוני. ח' ת א מ מטרות בכבי' קרוע לב. את האזעקה מדיי מינה אנהנו

תבצע צוק איתן

שומעים רק כשיש שקט בסביבה, היא מספרת. אנחנו רוצים שמדינת ישראל תתייחס אלינו כאל אזרחים. אומנם ערבים, אבל אזרחים. והיא אפליה וזעקת לטובים. שיראנו לנו למיגוניות כמו שדוארים בערים, או אפילו בנחלים. שראשנו לנו לבנות חדרים ממוגנים. החדר בו ישן בני הציל את חייו, וגם הוא מיועד להריסה.

דורות, סבחה אל-וואג', מתעוררת: "גם להוריה יש צו הרי"ס. מול שהבן יהיא ישן באתה עת בחור מבלוקים, אחרת הוא היה נפצע קשה לכל הפחות. אנתנו נאלצים להסתתר מתחת למשאית כשיש אזעקה. זה המקום הכי בטוח מבחינתנו".

מפנים פצועים לבד

עורה אל-וואג' הוא האזרח השני שנהרג במהלך מבצע "צוק איתן". מאת ליוו אותו ברכבו האחרונה בבית העלמין שנמצא בצומת ערוער. במהלך הללויה מוזו בדואים רבים על חוסר המיגון של היישובים, שגרמו למותו של המנוח. "מדינת המשפחה שרוב בניה משרתים בצה"ל, אמר אחד המלווים. "מתייחסים אלינו כבני אדם רק כאשר אנתנו חילים, ולאחר סיום השירות

עידה אל-קורעאן: "בני המשפחה שלנו משרתים בצבא. היום שלושה בנים של גיסי משרתים בעזה. מבחינת מדינת ישראל, אנחנו טובים רק כשאנחנו מגנים על הגבולות. אחרי שמסיימים לשרת הורסים את הבתים שלנו"

כתבות |

הברואים, עד ליום הלחימה ברצועת עזה. "למרות שהמדינה ידעה על הסכנה, היא לא עשתה רבי כדי לשמור על אותם אזרחים המתגוררים בכפרים הנחלטי מוכר רים ובשטונות הישנות ביישובים המוכר רים", אמר אבי ערואי ל"מעריב". "המדינה מתייחסת אלינו כאל אזרחים טובי כו, ומודיעה כי הטילים נופלים באזורים פתוחים. ביפת הברזל לא מידדת טילים שיש סיכוי שייפלו בכפרים המוכרים. גם במקרה הזה נאלצו בני המשפחה לפנות את הפצועים בכלי הרכב שלהם, כאילו הם לא שייכים כלל למדינת ישראל".

איברהים אל-ווקילי, סגן של שתי הילדות, שנפצעו מטיל בכפר עוג'אן שלידי לקייה בנגב, ברח גם כיו"ר הכפרים הלא מוכרים. "כל התושבים בפזורה הברואים בסיכור" אמר אל-ווקילי. "ביקשנו שוב ושוב שהמדינה תדאג לתם למיגון, אך רבר לא נעשה". דיה של מות היה באוויר מאז פציע

הררעת צער על מותו של עורה אל-וואג', עיבר החברה, אליה הצטרף לפני כ-8 שנים, ובה עבר כמאכנת במפעל רותם דשנים. "יש לזכור שרוב המבנים בפזורה בלתי חוקיים ובלתי קשוחים", אמר ניצב ברימוס דן רונן, יורד קבוצת ח.א.ש. מדינת ישראל הקימה מינהלת כדי ליישב את התושבים ביישובי קבע. כשהולך זה יסתיים תיפתר גם בעיית המיגון".

מפקד תחנת דימונה, סגן ניצב אבי כהן, סיפר כי "פינוי הפצועים נעשה על ידי התושבים, כי מדובר בפגיעה בעומק השטח".

הצבא, אנחנו מבחינתם לא קיימים". מנבילת הטיל הקטלנית נבצעו גם אחותו ובנה באורח קל ער בינוני. "כשמרוויחים בתקשורת על שטחים פתוחים, זה אומר שמדברים על הבתים שלנו בכפרים הנחלטי מוכרים". אמר סלימאן אל-וואג', אחר מבני המשפחה. "לעתים זה מסתיים גם כפגיעה ישירה בבתים אלו. הפעם נאלצנו לפנות את הפצועים בכוחות עצמנו לבית החולים".

"הם מרחקים המישה קילומטר מדימונה, ולא שמעיים תמיד את האועי קה", אמר גיסו של ההרוג. "וגם אם יש

האלמנה חיתאם. "בגלל שהטיל לא ירס" (עליון)
ההרוג עודה אל-וואג' זיל (תחתון)

הלחימה של עודה אל-וואג' בבית העלמין כאמת ערנור | איים-מילק און קריאה

תן של בנות משפחה אל-ווקילי. שרים ביקרו את אלו"ר ומראם, והפיצו את התמונות לתקשורת. זיל ביפת ברזל שעולה 50 אלף דולר היה אמור להציל את עורה אל-וואג' מחמורת. את המיל הזה משגרים כאשר יש סיכוי שהוא ייפול באזור מאוכבלם.

"היא היה בעל טוב, עבר לחייתו בחברת ח.א.ש. ופרנס בכבוד את המשפחה", מספרת חיתאם. "תכננו לצאת לטיול עם חילודים בהג אל-פיטר", היא מוסיפה ומררעת בנכי. "אבל הכפרים הברואים הנחלטי מוכיים הם שטחים פתר חים, ולא צריך לזכור עליהם טיל יירוטי".

"אין צורך במיגון"

בריון שהתקיים ביום המישי בכב"ז, בעתירה שתגישה האגודה לזכויות האזרח למיגון הכפרים הברואים בנגב, עמדה המרינה על כך שאין צורך לספק אמצעי הגנה ניספים ביישובים אלה, והמליצה לתושבים להתגונן באמצעות שכיבה על הקרקע. החלטה סופית בסוגיה תינתן בימים הקרובים.

ח"כ טלב אבו ערואי (רע"ג-תע"ל) פנה בבר בתחילת הדיו לכיוון הדיוס לשר הביטחון ולשר לביטחון פנים, ברור שח לרואי למיגוניית עבר בני הפזורה

אזעקה, אישה הם יסתרתו הטיל בכנס ממש לבית ופירק את הצריף שלהם. איז שם מיגון, אנחנו ככה באוויר, אם בגנים משהו מכתון - הורסים לנו. אם אתה שם בלוק אחר, באים והורסים".

עידה אל-קורעאן (45) מעלה גם היא את סוגיית הריסות הבתים. "בני המשפחה שלנו משרתים בצבא. היום שלושה בנים של גיסי משרתים בעזה", היא מספרת. "מבחינת מדינת ישראל, אנחנו טובים רק כשאנחנו מגנים על הגבולות. אחרי שמסיימים לשרת הורר" סים את הבתים שלנו. רק לפני הורשיים הרוסו לבן שלי את הבית".

קבוצת ח.א.ש ביטחון פיטסה

נספח 4

מאת: **udif** <udif@hamekomon.co.il>
תאריך: יום חמישי, 24 ביולי 2014
נושא: זימון לשימוע
אל: okbi7b@gmail.com - יאסר

יאסר שלום

בהמשך לשיחתנו הקצרה מהיום, ושיחותינו האחרונות:

1. כפי שציינתי בפניך ברצוני לקיים שיחת שימוע סדורה בכל הקשור להמשך עבודתך כעורך עיתון "שבע".
על פי בקשתך נתאם מועד במהלך /סוף שבוע הבא.

2. הסיבה לשיחת השימוע נעוצה בהתלבטות שיש לי בכל הקשור לעבודתך כעורך, וזאת כחלק מהתפתחות העיתון:

- שוק העיתונות עבר שינוי עמוק ב-10 שנים האחרונות.
דנו בזה בעבר, ואתה מכיר היטב את דעתי על השינוי העצום שחל בתרבות הפנאי של הקוראים שלנו.
(הקוראים שלנו "קוראים פחות זמן" את העיתון, וחשופים לעוד מדיות זמינות ויזואליות).

תפיסת העיתון בעיני הקוראים שלנו השתנתה ונדרש שינוי במבנה המערכת /העיתון.

יש לי תחושה שאנחנו "מגלגלים את אותו גלגל מלפני 10 שנים..."
. אנחנו עושים את **אותו המוצר** כאילו השוק לא השתנה.

- התחרות על תשומת ליבו של הקורא מחייבת **קשב מדויק** להלכי הרוח של הקוראים, ולבחירת נושאים מתאימה.
תחושתי שאתה לוקה בכך.

להלן דוגמא מהשבוע שתמחיש את תחושתי:

- כולנו יודעים שבאר שבע נמצאת במלחמה שעוצמתה רק גברה השבוע.
תושבי העיר חיים בפחד פיזי, עם בעיות פרנסה, עם עצבים חשופים, ...- מי כמוך יודע!!
- צריך לזכור שמדובר בשבוע בו החלה פעולה קרקעית כחלק ממלחמה לאומית.

- צריך לזכור שעיתון שבע מיועד ומופץ בקרב תושבי העיר באר שבע.

בשבוע שכזה, בחרת לכתבת המגזין הגדולה של העיתון (3 עמודים מלאים) את בעיית המיגון של הכפרים הבדואיים הלא מוכרזים ושל העיירה רהט .

להזכירך שאנחנו כותבים לתושבי העיר באר שבע שנמצאים במלחמה תחת אש יום-יומית .

האם זה הנושא השבוע ?

בוודאות אני יכול לומר לך שבשבוע שכזה , הכתבה הזאת הסבה לנו נזק ציבורי ומסחרי .

זהו נושא ראוי אבל לא לעיתון מקומי בבאר שבע , ולא בשבוע שכזה , שבוע של מלחמות.

נמשיך ונדון בע"פ

אודי פרידמן

"מקומון"

0547337154

נספח 5

הנדון : סיכום שיחת שימוע

להלן תוכן שיחתנו מיום חמישי האחרון כפי שנרשם על ידי .

אודי פרידמן : לפני הכל , שבתי והבהרתי לך שמדובר בשיחת שימוע על כל המשתמע מכך . בשנה וחצי האחרונות , עיתון שבע ביצע שינוי עמוק בצד המסחרי שלו, שינוי הכלל החלפת הניהול , החלפת כל מחלקת מכירה , שינוי דרכי השיווק וההפצה , החלפת פורמט , שינוי בתפוצה . לעניות דעתי נדרש שינוי משלים גם בצד המערכתי , שינוי אותו **חייב** להוביל עורך העיתון . לא סוד הוא שכל שינוי במהותו הוא קשה ומורכב , והוא מחייב את מוביל השינוי (במקרה זה אותך כעורך) לפעול מתוך אמונה ותחושה שהשינוי אותו הוא הכרחי .

סיבת השימוע נעוצה בכך שאינני בטוח שאתה מבין את הצורך בשינוי וכנזה תתקשה לבצע את השינוי הנדרש .

סיבות עיקריות לתחושותי :

1. **אנחנו תקועים מבחינה המערכתית עם המוצר** , הקוראים שלנו שיום את טעמים ומשקיעים בעיתונות הרבה פחות מבעבר . זאת עובדה . מנגד אנחנו מתנהלים עם אותו מוצר מערכתי שהיה לפני עשר שנים . השינוי הנדרש במערכת להבנתי "לא בווער בעצמותיך" .
2. **הקוראים שלנו תופסים אחרת את העיתון** . זה הצד השני של השינוי . לעיתון מקומי נותרו יתרונות רבים אך הבולטים שבהם הם הצד האינפורמטיבי והצד הלוקאלי שלו . אני חש שאתה "נטוע בעבר" בכל הקשור לתפיסת המערכת של העיתון , ואינך חש את הפונקציונליות השונה שניתנת לעיתון היום ע"י הקורא . מכאן אף תזמון הנשאים שבהם אתה בוחר לעסוק . הדגשתי בפניך דוגמא מלפני כחודש : בחרת לעסוק בשבוע בו החלה הפעילות הקרקעית בעזה בנושא שהוא לא קשור ישירות לעיר באר שבע , בחרת לייחד לו את כתבת המגזין הגדולה (3 עמודים) ..... – אני חושב שבשבוע כזה העיתון צריך לשמש "מדרת השבת העירונית" , ולחפש נושאים מאחדים , משותפים .... וכו' , ולא לעסוק במחלוקת .
3. **וכמובן ישנה רחם העבודה , רחם המפקד :** אתה עורך וותיק ובעל ניסיון . וותק יכול להיות יתרון (ניסיון , הכרות , בשלות , אומץ להתחדשות !?) . **ותק יכול להיות חיסרון** (עייפות , שחיקה , קיבעון) . אני חש שאתה יותר קרוב לצד של החיסרון (העלתי בפניך מספר דוגמאות לכך)

יאסר :

1. העיתון אומנם מופץ בבאר שבע ומיועד לתושבי באר שבע אבל יש קשר הדוק מאוד בין הפריפריה והעיר , מה גם שישנה אוכלוסייה בדואית שגרה בעיר באר שבע . אני חושב שבחירת הנושא נכונה .
2. יש לנו בעיה של מקום בעיתון . אני לא איש של מאבקים , ואני לא חושב שאני צריך להאבק על עמודי המערכת ולערב אותך בזה . למרות שסגרנו בעבר כמות עמודים , אני מוותר על שטח לטובת המודעות כי זו הפרנסה של כולנו .
3. התחלתי לעבוד (לא ברצף) בעיתון שבע כבר גיל 17 לעבוד בעיתון וההצלחה שלו חשובה לי . שבע הוא בית שלי .
4. הצפייה שאני אזור ואעשה !? אני חי בתחושה שהעיתון מתקשה מסחרית ולכן אני לא יוזם שינויים . יתרה מכך אני בעל מקצוע טוב , מנסה ואני מאמין שאני עושה עיתון טוב . אני אשמח להעמיד תוכנית חדשה אחרת אם תגדירו לי את המטרות . למירב זכרוני אף הייתי בעבר הרחוק בקשר על כך עם גולן .

לסיכום :

אודיע לך את החלטתי עד סוף השבוע (15 לאוגוסט)

בברכה
אודי פרידמן
מנכ"ל

נספח 6

12.8.2014

לכבוד

מר **אודי פרידמן**

מנכ"ל רשת המקומון

תל אביב

בדוא"ל

א.נ.,

הנדון: התייחסות לסיכום שימוע שנשלח במייל ב-10 באוגוסט 2014

בהמשך לבקשתך, אני מתייחס כאן לסיכום שערכת לשיחת השימוע שנערכה במשרדי ביום 7.8.14, בשעה 14:00, ונמשכה כשעה וחצי. אני מבקש לחדד דברים שהשמעתי וגם להשמיע נקודה או שתיים שנמנעתי מלהשמיע עד עתה.

לא אפליג בהשערות ובניתוחים ביחס לשינוי בשוק התקשורת. אני מודע לו, ואתה ואני עסוקים בשאלת ההתמודדות עמו.

ראוי לשים לב לכך שבסופי השבוע ובחגים יש יותר פנאי לתושבים, וכי ציבור קוראינו הוא מגוון. אין לו דמות אחת. הוא נקרא גם על ידי יהודים וגם על ידי ערבים, הוא מגוון מבחינת גיל, מעמד סוציו-אקונומי, מידת ההעדפה לתקשורת הכתובה, היקף השימוש ברשתות החברתיות, וכדומה. כמו כן קהל קוראינו מגוון גם בכל הנוגע למקומות היישוב (להזכירך: אנו מופצים גם בעומר, מיתר, להבים, אופקים, נתיבות שדרות ודימונה).

מספר העמודים בעיתון "שבע" (שהוא נגזרת של מספר עמודי הפרסום) צמח בשנה וחצי האחרונות מ-64 ל-112 עמודים.

ועוד נקודה: יוזמת המעבר להפצה בחינם של "שבע" (עוד בטרם כניסתך לתפקיד מנהל הרשת) נעשתה בידי המערכת העיתונאית הכתובה, שאני עומד בראשה. לו הייתי "נטוע בעבר", כחששך, קשה להניח שהייתי יוזם מהלך שכזה.

לי עצמי ברור, כעיתונאי, שכל מידע המגיע אליי מצריך בדיקה, גם אם מקורו נראה אמין לכאורה. ידוע לי במקביל, שגורמים בכירים במערכת העיתון (לא מהמערכת הכתובה) מוציאים בשנה האחרונה שם רע למערכת העיתון, ולי כעורכו. סיפרתי לך על כך בשיחתנו. כולי תקווה, שתפעל – כעיתונאי טוב – ותבחן ביסודיות את הטענות שמשוגרות אליך.

אני רוצה להתייחס לדברים שאמרת בשימוע וגם לכאלה שכתבת אלי במכתב שלפני השימוע. אני מודה שחלק מהם גרם לי לזעזוע, ואני סוחרב אותו איתי בכאב ובדאגה. התלבטתי האם להשמיע את טעם הכאב, שכן

הוא עלול לחדד את היחסים בינינו, אך אני סומך עליך שתחשוב על דברי מתוך פתיחות.

תלונתך המרכזית על "קיבעוני", "שמרנותי", ו"עייפותי" כעורך, הופנתה כלפי בחירתי בכתבה על מות אדם ופציעת שתי ילדותיו. אדם בדואי. חשוב לי להפנות את תשומת לבך לכך שדבריך עלולים לשקף דווקא את "קיבעונך" או "שמרנותך" שלך. שהרי מהי ההנחה שלך שעומדת ביסוד הביקורת שלך עלי?

הנחה זו מניחה שאנחנו חיים בעולם שבטי לגמרי ועוין לגמרי, ולכן בחירה של "שבע" לעסוק בטרגדיה ובמוות של האזרחים השכנים, העובדים, הצרכנים, שבאר שבע היא המטרופולין שלהם, לא רק שלא תעניין את קוראי "שבע" אלא אף תעורר את עוינותם! האם הקהל שלנו אינו מגוון דיו, אינו אנושי דיו? ולעניין "נזק ציבורי", האין לנו שום תפקיד חברתי, להתמודד – בין היתר, באמצעות כתבות שכאלה – עם הלך רוח גזעני שזוכה להתעצמות בשיח הציבורי בישראל של העת הזו? כך למשל באותו גיליון שאליו אתה מתייחס מופיעה כתבה על קפטן קבוצת הנוער בכדורגל של באר שבע, שחושב שצריך לשלוח שמאלנים לתאי-הגזים! אז אנא הגד לי אתה, כיצד פועלת בתוך ההתפתחות המבהילה הזו של השיח, עצה/ המלצה/ החלטה מהסוג שנתת לי כאן?

כפי שכתבתי לעיל, אינני אומר את הדברים כדי לעורר ריב בינינו, אלא כדי שכולנו "נעשה חושבים".

"אין הנחתום מעיד על עיסתו", ולכן לא כל כך פשוט לי להגן על עצמי ועל המערכת שאותה אני מנהיג שנים ארוכות. אסתפק לפיכך במספר דוגמאות בולטות מחמשת הגיליונות האחרונים של "שבע". (יש להדגיש, שלהישגים אלו שותפים כל המחלקות בעיתון).

1. בכתבת השער "לאחות את השבר" מגיליון 2194, השגנו כותרת חשובה מראש מועצת עומר פיני בדש. זה היה בשבוע בו החל מבצע "צוק איתן", והכתבה נערכה על רקע מהומות הבדואים בכניסה ליישובו: "אנחנו יותר מדיי חנונים", הוא אמר, והופיעו שם דברים נוספים שלמיטב ידיעתי הוא לא אמר עד עתה. למותר לציין שלא אהבתי חלק מהדברים, אך מדובר בנבחר-ציבור חשוב, מי שהיה חבר כנסת, דבריו הם הד לעמדות ציבוריות, והשמעתן חשובה עיתונאית, והיא עשויה גם לעורר תגובות שיחדדו דברים שחשוב לחדד – אולי מהסוג שהשמעתי לעיל.

2. בגיליון 2195, התמקדנו בכתבת השער בקיומן של שתי חתונות בבאר שבע, למרות מטחי הטילים על העיר. זאת בנוסף לסיקור נרחב ומקיף של המצב הקשה שבו היו תושבי באר שבע והסביבה נתונים.

ראוי לשים לב, כי העבודה העיתונאית שלנו נעשית ממש תחת אש הטילים ובכל שעות היממה, ובהיעדר מיגון במערכת העיתון לכלל העובדים.

3. בגיליון 2196, פורסמה הכתבה על המצוקה של התושבים הבדואים בפזורה (**עליה הלנת כאמור**), שאין להם כלל מיגון (בעקבות הריגתו של בדואי ליד דימונה מפגיעת "גראד"). השגנו ראיון בלעדי עם אלמנתו של

- ההרוג וכן עם קרוביו, שסיפרו כי בני משפחת ההרוג משרתים באותו זמן בצבא וחלקם ברצועת עזה.
- אנא זכור כי יש ל"שבע" במשך שנים רבות, ולמעשה מיום היווסדו, קוראים בדואים רבים, שכתבות בעניינם מפורסמות מפעם לפעם ככל שיש לכתבות ערך עיתונאי. כפי שציינתי בפניך, רק בבאר שבע חיים אלפי בדואים, בסביבות 10,000, שחלקם נמנה על קוראי העיתון, וגורלם של אחיהם בפזורה מעניין אותם, והוא מעניין גם אחרים שאלו שכניהם ובני אדם ואזרחים כמותם. בנוסף, רבים מבעלי העסקים הבדואים בבאר שבע והסביבה מוצאים לנכון לפרסם בעיתון שבע לקהל הרחב.
4. אגב, באותו שבוע בו פורסמה הכתבה על מצוקת הבדואים בפזורה בעיתון "שבע" פורסמה כתבה דומה בעיתון המתחרה, "ידיעות הנגב", כאשר אותו עיתון פרסם שבוע לפני כן כתבה נוספת ונרחבת בנושא. ואם מדובר בנושא ראוי, כפי שאתה מודה, אך לא לזמן מלחמה, מתי בדיוק אפשר לכתוב על הריגת התושב הבדואי? לרגל שנה להריגתו?
5. עם זאת, כתבת השער באותו גיליון עסקה בנפילתו של החלל הבאר שבעי הראשון במבצע "צוק איתן", סמ"ר נדב גולדמכר ז"ל, כולל צילום מהלווייתו של החלל המנוח. בנוסף, נפרסו על פני שלושה עמודים גם סיפוריהם של שני החללים הנוספים מהנגב, רס"ב בייניסיאן קסהון מנתיבות (בה, כאמור, מופץ גם "שבע") וסמל מקס שטיינברג ז"ל מבאר שבע. באותו גיליון (2196), פורסמה ידיעה נרחבת ובלעדית, תחת הכותרת "העיניים של המדינה", על חייל באר שבעי המשרת ביחידת התצפית של צה"ל בגבול רצועת עזה, ופועלת למניעת חדירות לשטח המדינה.
6. ובאותו גיליון, פורסמו שתי ידיעות בלעדיות נוספות על מצוקת נכה תושבת בירת הנגב שאין לה גישה למקלט הציבורי הסמוך לביתה ועל פעילותה הברוכה של אחת מחברות מועצת העיר באר שבע למען תושבי הנגב והחיילים המשרתים ב"צוק איתן".
7. בגיליון 2197 פורסמה כתבת שער תחת הכותרת "צוק דורון", על פעילותו הברוכה של תושב באר שבע לשעבר למען חיילי צה"ל הנלחמים למען ההגנה על הבית, זאת באמצעות הקמת תחנת רענון ענקית במושב מסלול. הכתבה נעשתה בשיתוף פעולה עם מחלקות הפרסום והגרפיקה, וזכתה לשבחים רבים. באותו גיליון, הובאה סקירה נרחבת על נפילתו של החלל השני ממיתר במבצע "צוק איתן", סרן ליעד לביא ז"ל, וכן כתבה בלעדית שאותה כתבתי על שוטר באר שבעי, שבנו החייל נפצע ברצועה.
8. בגיליון האחרון, 2198, עסקה כתבת השער הבלעדית, תחת הכותרת "ילדים בצל המלחמה", בנקודת המבט הייחודית של כמה ילדים. בנוסף, הוקדשה כתבה מצולמת נרחבת להתגייסות התושבים באזור ובמדינה למען החיילים הפצועים, המאושפזים בבית החולים "סורוקה". באותו גיליון, פורסם ראיון עם מי שדחף להקמת תחנת הרענון לחיילים במושב מסלול, איזי אביטוב מבאר שבע, העומד בראש חברה מובילה בארץ בתחום איכות הסביבה, שבסיסה בבירת הנגב.

9. לידיעתך, אני מתייעץ זה שנים עם מר גולן בר-יוסף, בענייני השער ולעיתים בענייני התוכן של העיתון.

דווקא ב"ג'ונגל" התקשורת הקיים, על התקשורת הכתובה, כולל התקשורת המקומית, לשמור על רמה עיתונאית נאותה. רמה שכזו מחייבת מספר מינימלי של עמודי מערכת, שבסיכום עם בעלי עיתון "שבע" לפני כחצי שנה עומד כיום על 26 עמודים.

לסיכום, אנחנו – צוות הכתבים ואני – חדורים בתחושת שליחות, ופועלים ללא לאות להוצאתו לאור של מוצר תקשורת ראוי ומושך-לב. אנחנו מקבלים פניות רבות מהקוראים, בהן תלונות על גורמים ממסדיים שונים, ומטפלים בהן במסירות. כל עוד יתאפשר לנו, ובתוך כך לי, נמשיך לבצע את מלאכתנו נאמנה, באמצעות עשרות רבות של מקורות עיתונאיים, המרושתים ברחבי באר שבע והסביבה, ומספקים לנו תמונת מצב נרחבת ביותר על המתרחש בבאר שבע ובאזור שהיא בירתו. כמובן שאנחנו פתוחים להצעות לשינויים ולשיפורים, אך לא לקיצוצים במספר עמודי המערכת, אלא דווקא להגדלת מספר זה, כך שלסוכני הפרסום יהיה קל יותר לשווק את העיתון כמוצר נקרא ובעל השפעה.

ולסיום ממש, ורק כדי לסבר את אוזןך לגבי כוחו המערכתי של עיתון "שבע", בימים אלה ובכלל: בגיליון 2188, פורסם מדור "בנעלי בית" עם הזמרת שוש בל. כפי שציינה מנהלת העיתון, נורית גמון, שיזמה את הראיון עם בל, על בסיס עניין ציבורי ראוי, קיבלה הזמרת בסוף השבוע של אותו פרסום לא פחות מ-300 (!) שיחות טלפון.

4

יאסר עוקבי
עורך עיתון "שבע"

העתק:
מר גולן בר-יוסף

נספח 7

הודעה שהועברה

מאת: udif@hamekomon.co.il

תאריך: 12 באוגוסט 2014 בשעה 18:30

נושא: RE: סיכום שיחת שימוע

אל: [Y. Okbi](mailto:okbi7b@gmail.com)

עותק: גולן golan@novonet.co.il

שלום

קיבלתי

קראתי .

מאוד לא הסכמתי .

אני חושב שאתה לוקח דוגמא אחת מני רבות שנתתי לך (אותו גיליון שלעניות דעתי לא היית רגיש מספיק להלכי הרוח בבאר שבע) והופך אותו למרכז העניין .

לא כך הם הדברים . להזכיר , שיחתנו הראשונה על המחשבות שלי לגבי המשך עבודתך היו כחודש לפני אותו גיליון ..... , ולכן אין טעם להפוך את הדוגמא הזאת למרכז העניין . היא "לא" !

תרשה לי לאזכר אותך בתשובתה שנתת לי באותה שיחה לפני כחודש + :

".....חבל שלא אמרת לי קודם ..היית מודיע לי באפריל , והייתי נרשם במשרד החינוך לשנת הלימודים הקרובה כמורה לאנגלית ....." .

לא ממש תשובה של ראש מערכת לוחם.

ולכן בא נעשה סדר בדברים :

ההתלבטות שלי לגבי המשך תפקודך אינה נגזרת מכתבה זאת או אחרת , מגיליון זה או אחר .

ההתלבטות שלי לגבי המשך תפקודך כעורך נובעת מהשאלה המרכזית האם אתה יכול להוביל שינוי במערכת עיתון "שבע" ?

1. אני לא זוכר אותך דוחף את השינוי בהפצה .

אני לא זוכר אותך מעולם דורך בימי חמישי עם מערך ההפצה , בודק , שואל , תומך , מתלונן ....., לא בראשית הדרך (עם כל הקשיים) ולא כעת , בשוטף.

2. אני לא זוכר אותך מציף אותי ברעיונות/מחשבות למענה מערכתית אמיתי לעומר , להבים , מיתר ...- האם חשבת על מוצר / מדור לישובים הללו ? .
יש לך מושג כמה עיתונים יש לנו שם ? אתה יודע כמה עיתונים יש לנו בדימונה אותה ציינת ?

3. אני לא זוכר אותך מציף אותי ברעיונות של שיווק <מערכת כגון : איך למנף את הפועל באר שבע / עיר כדורגל ... , האם חשבת על עיתון לאוהדים ? האם חשבת להנביל שת"פ עם ארגון האוהדים ?

4. אני לא זוכר אותך מציף אותי ברצון לפתח מדיות תומכות כגון פייסבוק (אומנם יש "לשבע" אתר ,, עם 319 חברים ...) . אולי משהו עם "רדיו דרום" ? פינה/ מגיש זהה /אג'נדה משותפת !?

5. למעשה אני זוכר אותך מציף אותי .....**בכלום !**
אני חש אותך כעורך אשר מקיים את מערכת העריכה "משבוע לשבוע"....

ומכאן שעלתה אצלי השאלה האם אתה יכול להנביל את הפתרון או אולי לצערי אתה חלק מהבעיה ?

אני אתאם איתך לראשית שבוע הבא , ונשב שוב.